

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 379

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 mai 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 107 din 7 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (9) și art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă	2–6
Decizia nr. 155 din 14 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală	7–11
Decizia nr. 168 din 16 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală	12–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
331. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Olt de către domnul Cotarcea Ionuț	15
332. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Olt de către domnul Ioniță Radu-George.....	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
148. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 239/2009 privind interdicția pescuitului în timpul nopții.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 107**

din 7 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (9) și art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (9) — „*în măsura în care sunt excluse de la restituire proprietățile fundamentale ale cultelor religioase*” și art. 1 alin. (9) și art. 4 — „*în măsura în care registrele de carte funciară și extrasele de carte funciară nu constituie acte doveditoare suficiente pentru admiterea cererii de restituire, iar cererile depuse prin centrul eparhial și de cult nu permit restituirea proprietăților fundamentale*” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă — „*în măsura în care nu permit reexaminarea prezumției legale absolute în baza unor elemente de noutate, a unor circumstanțe noi, inclusiv pe calea excepției de neconstituționalitate*”, excepție ridicată de Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților și Fundația „Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei” din Suceava în Dosarul nr. 327/39/2016 al Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.664D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.665D/2016 și nr. 1.700D/2016, respectiv nr. 1.666D/2016 și nr. 1.699D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (9) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă, respectiv ale art. 1 alin. (1) și alin. (9) — „*în măsura în care sunt excluse de la restituire proprietățile fundamentale ale cultelor religioase*” și art. 1 alin. (9) și art. 4 — „*în măsura în care registrele de carte funciară și extrasele de carte funciară nu constituie acte doveditoare suficiente pentru admiterea cererii de restituire, iar cererile depuse prin centrul eparhial și de cult nu permit restituirea proprietăților fundamentale*” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă — „*în măsura în care nu permit reexaminarea prezumției legale absolute în baza unor*

elemente de noutate, a unor circumstanțe noi, inclusiv pe calea excepției de neconstituționalitate”, excepție ridicată de Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților și Fundația „Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei” din Suceava în dosarele nr. 328/39/2016 și nr. 501/39/2016, respectiv nr. 332/39/2016 și nr. 500/39/2016 ale Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că, în toate aceste dosare, autorii excepției de neconstituționalitate au depus concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

6. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.665D/2016, nr. 1.666D/2016, nr. 1.699D/2016 și nr. 1.700D/2016 la Dosarul nr. 1.664D/2016.

7. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

8. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.665D/2016, nr. 1.666D/2016, nr. 1.699D/2016 și nr. 1.700D/2016 la Dosarul nr. 1.664D/2016, care este primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia nr. 1.494 din 18 noiembrie 2010 și Decizia nr. 1.285 din 8 octombrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 5 și 6 septembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 327/39/2016, nr. 328/39/2016, nr. 332/39/2016, nr. 500/39/2016 și nr. 501/39/2016, **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și alin. (9) — „în măsura în care sunt excluse de la restituire proprietățile fundamentale ale cultelor religioase” și art. 1 alin. (9) și art. 4 — „în măsura în care registrele de carte funciară și extrasele de carte funciară nu constituie acte doveditoare suficiente pentru admiterea cererii de restituire, iar cererile depuse prin centrul eparhial și de cult nu permit restituirea proprietăților fundamentale”** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă — „*în măsura în care nu permit reexaminarea prezumției legale absolute în baza unor elemente de noutate, a unor circumstanțe noi, inclusiv pe calea excepției de neconstituționalitate*”, respectiv cu cele ale art. 1 alin. (1) și (9) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România,

precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților și Fundația „Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei” din Suceava în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de anulare a unor decizii ale Comisiei speciale de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, decizii emise cu motivarea că autorii excepției de neconstituționalitate nu au făcut dovada calității de proprietar.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 dispun asupra retrocedării către „foștii proprietari” a imobilelor care au aparținut cultelor religioase din România, fără a exclude în mod explicit de la restituire imobilele ce au aparținut fundațiilor sau asociațiilor constituite de foștii proprietari, respectiv cultele religioase. Se arată că cererile de restituire depuse de către Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților în temeiul art. 4 din actul normativ criticat trebuie să aibă ca efect restituirea proprietăților ce au aparținut fundației bisericești constituite de aceasta, în speță Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei, Arhiepiscopia având calitatea de unic fondator și titular al patrimoniului general al acestei fundații. Mai mult, la momentul depunerii, bunurile imobile revendicate erau incluse în „averea bisericească” sau „patrimoniul bisericesc”, reglementate prin Statutul cultului religios în cauză, iar potrivit art. 29 alin. (3) din Constituție și Legii nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, acestea din urmă pot dispune în conformitate cu statutele proprii de bunurile deținute în proprietate sau în administrare.

12. În ceea ce privește art. 1 alin. (9) și art. 4 alin. (2) din actul normativ criticat se arată că sintagmele „acte doveditoare”, respectiv „acte sau orice alte dovezi necesare pentru stabilirea calității de fost proprietar” au în vedere în mod explicit și extrasele de carte funciară, astfel cum sunt menționate în mod expres în art. 13 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000. Dreptul de proprietate al Fondului Bisericesc asupra bunului imobil revendicat este înscris în cartea funciară din perioada în care Bucovina era provincie a Imperiului Austro-Ungar, iar în sistemul de drept întemeiat pe Codul civil austriac, bazat pe principiul constitutiv de drepturi și pe principiul forței probante absolute, drepturile reale se nasc numai prin înscrierea în cartea funciară, înscrierea având un caracter absolut în ceea ce privește dovada dreptului de proprietate, iar nu unul prezumtiv. Mai mult, potrivit doctrinei (D. Alexandresco — *Explicațiunea teoretică și practică a dreptului civil român*, Ed. Tipografiei Ziarului Curierul judiciar, 1906, p. 95 și 115), „modul de probațiune este inerent fondului dreptului și constituie un drept câștigat pentru părți, astfel încât proba admisă de legea veche va fi admisă și astăzi pentru dovedirea dreptului, chiar dacă această probă nu ar mai fi recunoscută de legea actuală.” Prin urmare, extrasele de carte funciară, în conformitate cu legislația funciară și cu art. 565 și art. 900 din Codul civil, fac dovada existenței dreptului de proprietate al reclamantilor la data preluării abuzive a imobilului, iar aceste probe sunt suficiente pentru admiterea cererii de restituire. Așadar, proprietar al imobilului este cel înscris în cartea funciară, aspect ce se poate circumscrie noțiunii de „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Mai mult, Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei este continuatorul vechii persoane juridice din patrimoniul căreia au fost preluate în mod abuziv imobilele revendicate, respectiv Fondului Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei, constituit ca persoană juridică potrivit Legii pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române din 6 mai 1925, aspect asupra căruia s-a pronunțat în mod irevocabil instanța supremă, prin Decizia nr. 4.401 din 31 octombrie 2003, reținând că actuala persoană juridică este continuatoarea proprietarului tabular.

13. Referitor la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1202 din Codul civil din 1864 și ale art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă se susține că instituirea unei prezumții legale absolute, care nu permite nicio dovadă contrară, cum este și prezumția de lucru judecat, afectează însăși ideea de „dreptate”, menționată de art. 1 alin. (3) din Constituție ca valoare supremă garantată într-un stat de drept. În acest sens se arată că instanțele de judecată (Decizia civilă nr. 147/A din 13 noiembrie 2013, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, rămasă irevocabilă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă nr. 3.332 din 27 noiembrie 2014) au reținut în mod irevocabil că, la momentul preluării abuzive a bunurilor revendicate, Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei, antecesor al actualei fundații bisericești, nu avea în patrimoniul său un drept de proprietate deplină asupra bunurilor deținute, ci un drept de administrare, corespunzător proprietății publice. Analizând „întregul context istoric existent la data preluării”, instanțele de judecată au statuat că, în absența titlurilor de intabulare (documente extrem de vechi, așa cum relevă mențiunile referitoare la data intabulării, nedepuse de reclamantii), menționarea Fondului Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei în foaia de proprietate a colii funciare nu creează prezumția de proprietate „deplină”, „directă”, fiind posibil ca Fondul să fi fost doar un proprietar „util”, având doar folosința bunului înscris, similar unui drept de administrare. Aceasta deoarece, în înțelesul Codului civil austriac, incident în Bucovina la data înscrierii dreptului Fondului bisericesc asupra bunurilor revendicate, proprietatea asupra unui bun imobiliar putea fi împărțită între „proprietarul direct” (care avea drept asupra substanței lucrului) și „proprietarul util” (al cărui drept purta asupra foloaselor lucrului). Invocând excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale ce reglementează prezumțiile legale absolute, se tinde la o „reexaminare” a prezumției de lucru judecat născută din deciziile de speță anterior menționate, prin invocarea unor „elemente noi”, de natură a proba existența dreptului de proprietate în favoarea sa, respectiv un contract de vânzare încheiat la Viena în data de 13 iunie 1870, „în temeiul Legii nr. 20/1868”, între „visteria împărătească” și Fondul Bisericesc Greco-Ortodox Bucovinean, act juridic în baza căruia a fost înscris dreptul de proprietate al Fondului în cartea funciară, complinind în acest fel inexistența titlului de intabulare.

14. În acest context se susține că interpretarea dată textelor de lege criticate de Comisia specială de retrocedare, instituită prin actul normativ criticat, pe de o parte, precum și de instanțele de judecată în cadrul acțiunilor de revendicare a acelorași imobile întemeiate pe dreptul comun, pe de altă parte, în sensul că persoanele îndreptățite la restituire sunt doar cultele religioase, nu și fundațiile constituite de acestea, iar extrasele de carte funciară nu fac dovada proprietății, ci doar a unui drept de administrare, este de natură să creeze o incertitudine administrativ-jurisdicțională și jurisprudențială izvorâtă dintr-o aplicare discreționară a dispozițiilor legale incidente, contrară principiului securității juridice și al preeminenței dreptului, precum și caracterului efectiv al dreptului de acces la justiție. În calitate de garant al supremației Constituției, Curtea Constituțională trebuie să sancționeze orice tendință de limitare ori suprimare a drepturilor individuale cu valențe constituționale, care trebuie să beneficieze de o protecție reală, concretă și efectivă, iar nu de una teoretică. Potrivit jurisprudenței sale, instanța de contencios constituțional „este competentă să confere textului criticat interpretarea care îl face compatibil cu Legea fundamentală și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, independent de interpretarea pe care textul de lege a primit-o în practică, de vreme ce „deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina

neconstituționalitatea acelei reglementări” (deciziile nr. 854 din 23 iunie 2011, nr. 224 din 13 martie 2012, nr. 448 din 29 octombrie 2013 sau nr. 336 din 30 aprilie 2015).

15. Se mai susține că o prezumție absolută de proprietate, ce operează în favoarea reclamantilor, izvorâtă din înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară, înscriere cu efect constitutiv de drept, este înlăturată prin deciziile instanțelor de judecată, intrate în puterea lucrului judecat, exclusiv în temeiul unor considerații istorice, de ordin general, pe baza analizei „contextului istoric în care au operat înscrierile în cartea funciară în favoarea Fondului B.O.R. al Bucovinei” (Decizia civilă nr. 147/A 2013, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, anterior menționată). Aceste statuări ale instanței de judecată contravin jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în privința înscrierilor în cartea funciară, a statuat cu valoare de principiu că autoritățile naționale competente nu pot opera înscrierea în cartea funciară pe baza unor „considerații istorice de ordin general” (Hotărârea din 4 noiembrie 2014, pronunțată în Cauza *Sociedad Anónima del Ucieza împotriva Spaniei*, paragrafele 96 și 97). Se mai susține că această soluție jurisprudențială, prin care se neagă dreptul tabular existent la data depozitării și se recunoaște un drept de proprietate în favoarea statului, încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii și vine în contradicție și cu jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia „a considera, într-o dispoziție a legii, că și imobilele preluate de stat, fără titlu, fac obiectul dreptului său de proprietate ar fi să se recunoască acestei legi un efect constitutiv de drept de proprietate al statului, ceea ce ar presupune (...) un efect retroactiv al legii (...)”. Totodată, se apreciază că același efect retroactiv este atașat și prezumției legale de lucru judecat izvorâte din deciziile pronunțate de instanțele de judecată. O asemenea interpretare și aplicare discreționară a legii încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi, principiu constituțional care impune o egalitate de tratament în privința exercitării drepturilor tabulare. Astfel, autoarele excepției de neconstituționalitate nu beneficiază de valorificarea „prezumției legale absolute a dreptului aparținând persoanei înscrise în cartea funciară”, astfel cum în mod constant a decis instanța supremă în favoarea altor proprietari tabulari (spre exemplu, Decizia nr. 7.734 din 7 octombrie 2005 sau Decizia nr. 2.339 din 23 martie 2005, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă).

16. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

18. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că, din motivarea criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, rezultă că, în realitate, se urmărește completarea textului de lege în sensul ca și bunurile imobile aparținând fundațiilor cultelor religioase să fie incluse în reglementarea contestată. Or, o astfel de cerere excedează competenței instanței de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. În acest sens se invocă Decizia nr. 1.285 din 8 octombrie 2009 și Decizia nr. 1.494 din 18 noiembrie 2010.

19. Cu privire la art. 1 alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 se arată că, prin conținutul său normativ, are drept scop asigurarea stabilității raporturilor juridice care privesc retrocedarea imobilelor, astfel încât critica de

neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se invocă Decizia nr. 1.352 din 10 decembrie 2008.

20. Cu privire la criticile de neconstituționalitate referitoare la art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă se arată că acestea vizează chestiuni care țin de aplicarea legii, aspect care intră în sfera de competență a instanțelor judecătorești. În acest sens se invocă Decizia nr. 820 din 21 iunie 2011.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl reprezintă art. 1 alin. (1) și alin. (9) — „*în măsura în care sunt excluse de la restituire proprietățile fundamentale ale cultelor religioase*” și art. 1 alin. (9) și art. 4 — „*în măsura în care registrele de carte funciară și extrasele de carte funciară nu constituie acte doveditoare suficiente pentru admiterea cererii de restituire, iar cererile depuse prin centrul eparhial și de cult nu permit restituirea proprietăților fundamentale*” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă — „*în măsura în care nu permit reexaminarea prezumției legale absolute în baza unor elemente de noutate, a unor circumstanțe noi, inclusiv pe calea excepției de neconstituționalitate*”, respectiv cele ale art. 1 alin. (1) și (9) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă. În realitate, analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și (9) și art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și ale art. 1202 din Codul civil din 1864 și art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) și (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000: „(1) *Imobilele care au aparținut cultelor religioase din România și au fost preluate în mod abuziv, cu sau fără titlu, de statul român, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, altele decât lăcașele de cult, aflate în proprietatea statului, a unei persoane juridice de drept public sau în patrimoniul unei persoane juridice din cele prevăzute la art. 2, se retrocedează foștilor proprietari, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență. (...)*

(9) *În toate cazurile cererile de retrocedare a imobilelor prevăzute la alin. (1) se pot depune la Comisia specială de retrocedare, prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a acesteia. După acest termen nu se mai pot formula cereri de restituire sau de retrocedare. Actele doveditoare ale drepturilor solicitate se pot depune în termenul util stabilit de comisie.”*

— Art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000: „(2) *Pentru fiecare imobil solicitantul va pune la*

dispoziție Comisiei speciale de retrocedare, în vederea stabilirii dreptului de proprietate asupra imobilelor, actele sau orice alte dovezi necesare pentru stabilirea calității de fost proprietar, în condițiile ce se vor stabili prin regulamentul prevăzut la art. 3 alin. (3).”;

— Art. 1.202 din Codul civil din 1864: *„Prezumția legală dispensă de orice dovadă pe acela în favoarea căruia este făcută.”*

Nicio dovadă nu este primită împotriva prezumției legale, când legea, în puterea unei asemenea prezumții, anulează un act oarecare, sau nu dă drept de a se reclama în judecată, afară numai de cazurile când legea a permis dovada contrarie și afară de aceea ce se va zice în privința jurământului și mărturisirii ce ar face o parte în judecată.”;

— Art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă: *„(2) Presumția legală poate fi înlăturată prin proba contrară, dacă legea nu dispune altfel”.*

24. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor și alin. (5) privind respectarea Constituției și a legilor, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii, art. 20 privind *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare, art. 29 alin. (3) referitor la libertatea cultelor religioase și alin. (5) privind autonomia cultelor religioase, art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul de proprietate și la proprietatea privată, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și art. 142 alin. (1) referitor la rolul Curții Constituționale.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 618 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 27 ianuarie 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, reținând, în esență, că Fondul Bisericesc Ortodox Român din Bucovina este o fundațiune specială, preluat în noua ordine juridică de după 1918 și reorganizat în 1925, cu un regim juridic specific, iar ulterior acestui moment cunoaște, de asemenea, o reglementare specială. Acesta, ca formă de organizare, este o fundație, dar cu un regim juridic distinct raportat la actul normativ cu aplicabilitate generală referitor la asociații și fundații de la acea vreme, respectiv Legea nr. 21/1924 pentru persoanele juridice (Asociații și Fundații), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 6 februarie 1924, fiind o fundație publică, înființată și organizată prin lege, și nu privată, iar în același timp este o entitate distinctă de Biserică în sine, indiferent de denumirea sub care apare de-a lungul existenței sale stabilite prin lege. Prin urmare, nu poate exista identitate între destinatarii actului normativ criticat, în speță cultele religioase — persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, al căror scop este practicarea unei credințe religioase, și alte persoane juridice de drept public sau privat, precum fundațiile. Un cult religios, pe de o parte, și o fundație constituită, fie de acesta în calitate de unic fondator, fie de stat prin lege specială, pe de altă parte, sunt persoane juridice distincte, astfel încât această diferență de personalitate juridică denotă, în mod firesc, o diferență de patrimonii [paragraful 25].

26. Prin aceeași decizie, paragrafele 28—31, Curtea a statuat că, distinct de fundațiile constituite de Biserică, și reglementate, în prezent, prin Hotărârea Guvernului nr. 53/2008 privind recunoașterea Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 22 ianuarie 2008, *Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei* era o fundațiune

specială înființată prin lege, așadar, nu de Biserică, tocmai pentru că bunurile imobile administrate de fond aparțineau statului. Prin urmare, din moment ce aceste bunuri imobile nu aparțineau *Fondului Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei*, cu atât mai puțin puteau face parte din proprietatea Bisericii (sub regimul de averi sau bunuri comune), persoană juridică distinctă. Astfel, *Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei* nu se circumscrie ideii de cult religios, fiind o fundațiune specială — cu caracter public — ce nu poate fi, printr-un mimetism juridic, readusă în dreptul pozitiv prin aplicarea prevederilor Legii nr. 21/1924 sau a Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000.

27. De altfel, reglementând restituirea imobilelor preluate abuziv către cultele religioase — așadar, a averii/bunurilor comune Bisericii —, astfel încât acestea să le administreze, în acord cu statutele proprii, scopul legiuitorului a fost acela de a asigura mijloacele materiale necesare desfășurării activității spirituale, culturale și sociale a cultelor religioase, în deplin acord cu relația între stat și culte instituită, la nivel constituțional, prin art. 29 alin. (5), potrivit căruia cultele religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia, și detaliată, în acest sens specific, la nivel infraconstituțional, prin art. 10 alin. (1) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014, potrivit căruia cheltuielile pentru întreținerea cultelor și desfășurarea activităților lor se vor acoperi, în primul rând, din veniturile proprii ale cultelor, create și administrate în conformitate cu statutele lor. De aceea, legiuitorul a circumstanțiat domeniul de aplicare a actului normativ criticat, în privința persoanelor îndreptățite la restituire, la cultele religioase, în considerarea scopului principal al acestora, respectiv acela de manifestare a credinței religioase în mod colectiv, scop care diferă, de la caz la caz, de obiectul de activitate al fundațiilor, indiferent de natura lor.

28. De asemenea, cu privire la obiectul restituirii, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 are caracter reparatoriu și vizează numai bunurile imobile preluate abuziv de stat în timpul regimului comunist, și anume în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989; or, în cauza de față se ridică probleme care excedează conținutul normativ al ordonanței de urgență, în sensul că sunt vizate bunuri imobile care nu au fost preluate abuziv de stat în perioada anterioară, regimul juridic al acestora fiind stabilit în baza unor realități normative ce premerg anului 1945. Prin urmare, cele antamate de autorii excepției de neconstituționalitate vizează contestarea, pe de o parte, a regimului juridic al bunurilor imobile, obiect al acțiunii principale, în perioada în care fostul Ducat al Bucovinei a aparținut Imperiului austriac și, pe de altă parte, a dreptului de proprietate al statului român, drept rezultat în urma succesiunii de state și a voinței sale suverane, aspecte care nu vizează și nu pun în discuție legislația cu caracter reparatoriu adoptată pentru restituirea bunurilor imobile preluate abuziv de stat în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

29. Având în vedere cele expuse, Curtea a constatat că formula redacțională a normei criticate respectă exigențele tehnicii legislative, reglementate prin Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *„textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”* [art. 8 alin. (4) teza întâi], și *„actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”* [art. 36 alin. (1) din aceeași lege]. Prin urmare, raportat la cerințele de calitate a normei juridice, Curtea a reținut că prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 94/2000 îndeplinesc criteriile de claritate, precizie și previzibilitate prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție, operațiunea de retrocedare vizând numai bunurile imobile care au aparținut cultelor religioase.

30. Prin aceeași decizie, paragrafele 34 și 36, Curtea a statuat, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă, că acest text de lege consacră o clasificare indirectă a prezumțiilor legale, în funcție de posibilitatea răsturnării acestora prin proba contrară, respectiv în prezumții absolute și relative și nu se poate susține în mod rezonabil că reglementarea legală a autorității de lucru judecat ce însoțește hotărârea judecătorească contravine noțiunii de „dreptate”, reglementată prin art. 1 alin. (3) din Constituție, dat fiind faptul că există remedii procesuale, de natură a contracara efectele injuste ale unei hotărâri judecătorești netemeinice sau nelegale care este definitivă și executorie, și anume căile extraordinare de atac. De altfel, invocând excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale ce reglementează prezumțiile legale absolute, autorii acesteia tind la o reexaminare a prezumției de lucru judecat născute din deciziile de speță, prin invocarea unor elemente noi pentru a proba existența dreptului de proprietate asupra bunului a cărui restituire se solicită, respectiv un contract de vânzare încheiat la Viena în data de 13 iunie 1870, „în temeiul Legii nr. 20/1868”, între „visteria împărătească” și *Fondul Bisericesc Greco-Ortodox Bucovinean*, act juridic despre care se susține că a constituit temeiul înscrierii dreptului de proprietate al Fondului în cartea funciară. Or, potrivit art. 509 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, părțile pot uza de calea extraordinară de atac a revizuirii și în situația în care, la data pronunțării hotărârii atacate, instanța nu a avut în vedere anumite înscrisuri care erau de natură a schimba soluția dată în cauză.

31. Cu privire la criticile de neconstituționalitate vizând art. 1 alin. (9) și art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, Curtea, prin aceeași decizie [paragraful 32], a statuat că autorii excepției de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale să se pronunțe asupra pertinentei și relevanței probelor pe care le poate depune persoana îndreptățită la

restituire, precum și asupra modului în care aceste probe pot fi interpretate de către Comisia specială de retrocedare sau de către instanța de judecată. Or, Curtea Constituțională nu se poate substitui organului administrativ care are rolul de aplicare a legii sau instanței de judecată chemată să cenzureze o eventuală decizie nelegală a acestuia. Aprecierea calității de proprietar a persoanei îndreptățite la restituire, respectiv a cultului religios [și nu a asociațiilor sau fundațiilor constituite prin lege specială sau de către cultele religioase], în baza probelor administrate, reprezintă o chestiune de fapt, a cărei stabilire intră în competența exclusivă a instanțelor judecătorești. În sensul jurisprudenței Curții Constituționale este atribuția instanțelor de judecată să interpreteze și să determine dispozițiile legale aplicabile în raport cu starea de fapt stabilită. În temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului și nici nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției, astfel încât excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (9) și art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 este inadmisibilă.

32. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1202 din Codul civil din 1864 referitor la prezumția legală, Curtea, prin decizia anterioară, a constatat că acestea au fost abrogate în mod expres la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, respectiv la data de 15 februarie 2013, potrivit art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil [paragraful 33]. În aceste condiții, raportat la cauza de față, având în vedere data sesizării Curții Constituționale, acestea nu au nicio relevanță în soluționarea fondului cauzei, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

33. Cele anterior reținute în jurisprudența Curții Constituționale sunt aplicabile *mutatis mutandis* în cauza de față, atât sub aspectul considerentelor care vizează fondul excepției de neconstituționalitate, cât și al celor referitoare la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (9) și art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1202 din Codul civil din 1864, excepție ridicată de Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților și Fundația „Fondul Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei” din Suceava în dosarele nr. 327/39/2016, nr. 328/39/2016, nr. 332/39/2016, nr. 500/39/2016 și nr. 501/39/2016 ale Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 328 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 155*)

din 14 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Susana Roman și Dumitru Spînu în Dosarul nr. 1.765/190/2016/a1.1 al Judecătoriei Bistrița — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 317D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 318D/2016, nr. 999D/2016, nr. 1.070D/2016 și nr. 1.136D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Diumea, Bogdan Alin Vintilă, Mihai Moldovan și Răzvan Dimoftache în dosarele nr. 6.332/245/2016/a1.1, nr. 2.735/99/2016/a1.1, nr. 1.599/289/2016/a1.1 și nr. 333/36/2016 ale Tribunalului Iași — Secția penală, Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalului Mureș — Secția penală și, respectiv, ale Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

4. La apelul nominal răspunde, în Dosarul nr. 1.136D/2016, pentru autorul excepției Răzvan Dimoftache, domnul avocat Antoniu Obancia din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, în calitate de reprezentant al autorului excepției. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției Răzvan Dimoftache a depus note scrise prin care solicită admiterea acesteia.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

7. Reprezentantul autorului excepției este de acord cu conexarea dosarelor.

8. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

9. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 318D/2016, nr. 999D/2016, nr. 1.070D/2016 și nr. 1.136D/2016 la Dosarul nr. 317D/2016, care a fost primul înregistrat.

10. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției Răzvan Dimoftache care, raportându-se la jurisprudența existentă, solicită reconsiderarea acesteia, deoarece, deși Curtea Constituțională a statuat în deciziile anterioare că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală atrage incidența prevederilor art. 268 alin. (1) din același cod, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen, se impune ca acest lucru să fie consacrat și într-un dispozitiv al unei decizii pronunțate de instanța de contencios constituțional.

11. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece nu se invocă motive noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

12. Prin Încheierea din 10 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.765/190/2016/a1.1, **Judecătoria Bistrița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.**

13. Prin Încheierea nr. 18/CMPCP/2016 din 14 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 6.332/245/2016/a1.1, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.**

14. Prin Încheierea nr. 63 din 13 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.735/99/2016/a1.1, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.**

15. Prin Încheierea din 1 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.599/289/2016/a1.1, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.**

16. Prin Încheierea nr. 109/P/CP din 31 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 333/36/2016, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.**

17. Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Susana Roman și Spînu Dumitru, de Vasile Diumea, de Bogdan Alin Vintilă, de Mihai Moldovan și de Răzvan Dimoftache, dosare având ca obiect soluționarea unor cauze penale cu inculpați arestați aflate în faza camerei preliminare la fond sau în contestație.

*) A se vedea opiniile concurente de la Decizia nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, de la Decizia nr. 702 din 29 noiembrie 2016 și de la Decizia nr. 53 din 2 februarie 2017, nepublicate încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la momentul pronunțării prezentei decizii.

18. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, în măsura în care s-ar interpreta că termenul de 5 zile este un termen de recomandare, și nu unul imperativ. Se arată că dispoziția prevăzută de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv „cu cel puțin 5 zile înainte”, trebuie să fie interpretată în sensul că nerespectarea termenului atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen procedural peremptoriu, calculat conform art. 269 alin. (2) din Codul de procedură penală, respectiv pe zile libere.

19. Făcând trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015, se solicită ca argumentele și motivarea reținute în aceasta să fie transpuse și cu privire la prevederile art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală pentru o interpretare unitară a normelor, atât în ce privește natura juridică a termenelor, cât și în ce privește sancționarea nerespectării lor atunci când nerespectarea duce la încălcări ale dreptului la apărare al inculpatului.

20. Se mai arată că, dacă termenul de 5 zile nu este respectat, atunci el nu poate coexista în mod echitabil cu termenul de 3 zile instituit de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală. Astfel, în măsura în care termenul de 5 zile este interpretat ca fiind unul de recomandare, atunci dreptul la apărare este afectat. În plus, nu există nicio sancțiune pentru nerespectarea termenelor de 5 și, respectiv, 3 zile.

21. Având în vedere că rațiunea termenului de înaintare a rechizitoriului și a dosarului judecătorului de cameră preliminară este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrarul cât privește dispunerea asupra măsurilor privative de libertate, reiese că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile privind înfăptuirea justiției.

22. **Judecătoria Bistrița** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, deși art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală conține același termen regresiv „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei” — ca și textul art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală declarat neconstituțional prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015 a Curții Constituționale —, problemele ridicate sunt sensibil diferite, nerespectarea termenului *per se* nefiind în măsură să atragă nulitatea rechizitoriului, act de sesizare a instanței de judecată.

23. Astfel, dacă art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală vizează sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți cu un act al procurorului prin care se propune prelungirea duratei arestului preventiv, art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală vizează rechizitoriul, ca act al procurorului prin care se dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive efectuându-se din oficiu de către judecătorul de cameră preliminară. Or, legalitatea rechizitoriului face obiectul procedurii de cameră preliminară, nulitatea sa putându-se constata doar ca urmare a procedurii consacrate de art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală.

24. Raportat la art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, s-a apreciat de către instanța de contencios constituțional că propunerea de prelungire a arestării preventive este un drept procesual al Ministerului Public, și nu o obligație, fapt pentru care nerespectarea termenului prevăzut de textul criticat, constatat ca fiind un termen procedural regresiv de decădere, duce la decăderea procurorului din dreptul de a solicita prelungirea arestării preventive, cu consecința firească a imposibilității judecătorului de drepturi și libertăți de a dispune prelungirea măsurii arestării preventive.

25. Pe de altă parte, arată instanța de judecată, în ce privește art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, chiar dacă emiterea rechizitoriului este un drept procesual al Ministerului Public, iar, conform art. 330 din Codul de procedură penală, acesta poate cuprinde propunerea de luare, menținere, revocare sau de înlocuire a unei măsuri preventive, nerespectarea termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală nu poate atrage, în afara procedurii reglementate de art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală, nulitatea actului de sesizare, cu consecința decăderii procurorului din dreptul de a trimite inculpatul în judecată, ci cel mult decăderea procurorului din dreptul de a formula propunerile prevăzute de art. 330 din Codul de procedură penală.

26. Admițând chiar decăderea procurorului din dreptul de a mai propune menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea propunerii formulate peste termen, în temeiul art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară are obligația verificării din oficiu a legalității și temeiniciei măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului.

27. Cu toate acestea, nu poate fi ignorat faptul că rațiunile pentru care legiuitorul a prevăzut un anumit termen în care să fie sesizată instanța de judecată prin actul de acuzare, înaintea expirării măsurii preventive, sunt aceleași care au dus la stabilirea termenului prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală și au în vedere atât respectarea dreptului la apărare al inculpatului în componenta dreptului la timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării, prevăzute de art. 10 alin. (2) din Codul de procedură penală, art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 24 din Constituția României, cât și stabilirea unui cadru procesual clar și previzibil de natură a înlătura arbitrarul din judecarea cauzei, aspecte însumate de art. 124 din Legea fundamentală.

28. În concluzie, instanța de judecată apreciază că textul art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este constituțional, termenul regresiv cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei fiind unul imperativ, peremptoriu, a cărui încălcare nu poate atrage însă decăderea procurorului din dreptul de a sesiza instanța cu rechizitoriu, în temeiul art. 268 din Codul de procedură penală, ci cel mult o nulitate relativă care să privească strict măsurile preventive, în conformitate cu art. 282 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară având atât dreptul, cât și obligația de a verifica în ce măsură nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală a produs o vătămare drepturilor părților care nu poate fi înlăturată altfel.

29. **Tribunalul Iași — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, având în vedere noua perspectivă impusă de Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015, care a consacrat faptul că procurorul în cadrul procedurii penale are drepturi și obligații, se impune reevaluarea naturii termenului pus în discuție. Este evident că cele două termene prevăzute de art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală au scopul de a temporiza desfășurarea procesului penal, astfel încât judecătorul de cameră preliminară să poată evalua măsura preventivă, sub imperiul căreia se află inculpatul, anterior expirării duratei acesteia. Or, dacă procurorul nu respectă acest termen, este imposibilă desfășurarea unei proceduri cu respectarea tuturor garanțiilor procesului echitabil, mai ales în cauzele complexe sau atunci când inculpatul aflat sub control judiciar (întrucât textul legal vizează toate măsurile preventive) se află domiciliat la depărtare de instanța sesizată, când este necesară citarea legală și prezentarea acestuia în fața judecătorului.

30. Rațiunile avute în vedere de Curtea Constituțională în cazul termenului prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală își au pe deplin aplicabilitatea, procedura de verificare a măsurii preventive la sesizarea instanței cu rechizitoriul fiind strâns legată de dreptul procurorului de a emite rechizitoriul în dosarul instrumentat, cu inculpat aflat sub imperiul unei măsuri preventive — art. 327 din Codul de procedură penală — și dreptul acestuia de a propune judecătorului de cameră preliminară menținerea, revocarea sau înlocuirea măsurii preventive — art. 330 din Codul de procedură penală.

31. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine dreptului la apărare. În condițiile în care s-ar fi invocat o încălcare a acestui drept în fața judecătorului de cameră preliminară de la fond, exista posibilitatea de a se acorda un termen pentru pregătirea apărării.

32. **Tribunalul Mureș — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în măsura în care sesizarea cu rechizitoriul, în situația inculpaților arestați preventiv, nu se face în termenul prevăzut de textul criticat. Astfel, pe de o parte, judecătorul investit cu soluționarea cauzei nu are timpul necesar pentru studierea temeinică a dosarului pentru soluționarea aspectelor ce țin de legalitatea și temeinicia măsurii preventive, iar, pe de altă parte, nerespectarea acestui termen este de natură să conducă la încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat preventiv.

33. Se face trimitere la argumentele avute în vedere de Curtea Constituțională cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, pe care instanța le consideră aplicabile și în cauza de față.

34. **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece natura termenului și sancțiunea nerespectării acestuia revin instanțelor de judecată.

35. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

36. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în dosarele nr. 317D/2016, nr. 318D/2016, nr. 1.070D/2016 și nr. 1.136D/2016 este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt similare cu prevederile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, declarate neconstituționale prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, și că argumentele avute în vedere de instanța de contencios constituțional în decizia precitată pot fi aplicate *tale quale* și în cauza de față.

37. În ce privește excepția de neconstituționalitate invocată în Dosarul nr. 999D/2016, Guvernul o apreciază ca fiind neîntemeiată. Astfel, procedura de cameră preliminară este declanșată de trimiterea rechizitoriului la instanța competentă care, primind dosarul, are obligația ca, din oficiu, să procedeze la verificarea, cu respectarea procedurii reglementate de art. 207 din Codul de procedură penală, a legalității și temeiniciei măsurii preventive. Legiuitorul a stabilit termene atât pentru procuror — un termen în interiorul căruia să înainteze dosarul la judecătorul de cameră preliminară, astfel încât să aibă timpul necesar, suficient a face aceste verificări anterior expirării duratei măsurii preventive, cât și pentru judecătorul de cameră preliminară. Se consideră că reglementarea cuprinsă în art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală nu este de natură a aduce atingere art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție, deoarece există posibilitatea de a se acorda un

termen pentru pregătirea apărării în cadrul procedurii de cameră preliminară.

38. Potrivit art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală, copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură. Inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate li se aduc la cunoștință obiectul procedurii în cameră preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător, termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, astfel încât nu poate fi primită susținerea potrivit căreia este afectat dreptul la apărare.

39. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Astfel, în situația aplicării art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală în cazurile în care propunerea de prelungire a arestării preventive se depune cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii, intervalul de timp rămas până la soluționarea propunerii este insuficient pentru pregătirea unei apărări efective, încălcându-se astfel art. 24 din Constituție și art. 20 din Legea fundamentală raportat la dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

40. Termenul de 5 zile reglementat de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are, de asemenea, scopul de a da posibilitatea judecătorului de cameră preliminară să cunoască rechizitoriul și dosarul cauzei pentru a putea delibera și dispune în cunoștință de cauză cu privire la legalitatea și temeinicia măsurii preventive. În mod similar, în lipsa unui termen îndestulător în care să studieze măsura respectivă, judecătorul ar putea pronunța o soluție ce nu s-ar baza pe cunoașterea amănunțită a cauzei și garantarea dreptului la apărare al inculpatului arestat. În acest sens, instanța europeană de contencios al drepturilor omului a statuat că este crucial ca judecătorul să beneficieze de deplină capacitate de concentrare și atenție pentru a putea urmări dezbaterile și pentru a dispune o soluție lămuritoare (Hotărârea din 19 octombrie 2004, pronunțată în Cauza *Makhfi împotriva Franței*, paragraful 40).

41. Ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a rechizitoriului, împreună cu dosarul cauzei, la judecătorul de cameră preliminară, în cazul în care procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a verifica din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, Avocatul Poporului apreciază că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesuale penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu prevederile art. 124 din Legea fundamentală.

42. Așa fiind, dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că „termenul de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive” este un termen de recomandare, și nu un termen imperativ.

43. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de

judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

44. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

45. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 207 alin. (1) și (2) cu denumirea marginală *Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

„(1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

(2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. [...]”

46. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3 referitor la drepturile oricărui acuzat din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

47. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin decizia menționată, Curtea a reținut că trimiterea la instanța competentă de către procuror a rechizitoriului, împreună cu dosarul cauzei, declanșează procedura de cameră preliminară, iar, în cazul în care inculpatul trimis în judecată se află, la momentul sesizării instanței, sub puterea unei măsuri preventive dispuse în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, primind dosarul, are obligația ca, din oficiu, fără a exista vreo cerere din partea procurorului sau a inculpatului, să procedeze la verificarea — cu respectarea procedurii reglementate de art. 207 din Codul de procedură penală — a legalității și temeiniciei măsurii preventive căreia îi este supus inculpatul, indiferent de felul acesteia (control judiciar, control judiciar pe cauțiune, arest la domiciliu sau arestare preventivă), și să decidă dacă se impune sau nu ca măsura preventivă să fie menținută. În acest scop, rechizitoriul cuprinde, în mod obligatoriu, date referitoare la măsurile preventive luate în cursul urmăririi penale, așa cum rezultă din dispozițiile art. 328 alin. (1) raportate la art. 286 alin. (2) lit. e) teza finală din Codul de procedură penală. Rechizitoriul poate să cuprindă, potrivit art. 330 din Codul de procedură penală, și propunerea de luare, menținere, revocare sau de înlocuire a unei măsuri preventive. Acest text se referă la dreptul procurorului de a formula cereri în legătură cu măsurile preventive, cereri pe care le poate face fie prin rechizitoriu, odată cu sesizarea instanței, fie ulterior, în cursul procedurii de cameră preliminară. Dreptul procurorului de a formula astfel de cereri nu trebuie însă confundat cu sesizarea

din oficiu în baza căreia judecătorul de cameră preliminară verifică, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, legalitatea și temeinicia măsurii preventive (Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, paragraful 14).

48. De asemenea, Curtea a reținut că, atunci când inculpatul trimis în judecată este supus unei măsuri preventive, sesizarea instanței competente trebuie făcută de procuror, conform art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive, iar judecătorul de cameră preliminară trebuie să verifice, din oficiu, legalitatea și temeinicia măsurii preventive în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului și înainte de expirarea duratei acesteia, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală. Așadar, dispozițiile de lege menționate stabilesc termene atât pentru procuror — un termen în interiorul căruia să înainteze rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, către judecătorul de cameră preliminară, astfel încât acesta să aibă timpul necesar și suficient pentru a face aceste verificări anterior expirării duratei măsurii preventive —, cât și pentru judecătorul de cameră preliminară (Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, paragraful 15).

49. Cu privire la un termen regresiv similar celui prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin această decizie Curtea a reținut că, potrivit art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, alin. (2) al aceluiași articol, în prima și ultima teză, stabilind că judecătorul de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei măsurii, avocatul inculpatului este încunoștințat și i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei (paragraful 19 din Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015). În ceea ce privește natura juridică a termenului regresiv reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală (art. 159 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968) și consecințele nerespectării acestuia, Curtea a observat că practica judiciară cvasiunanimă a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței pentru prelungirea arestării preventive ca fiind un termen de recomandare (Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, paragraful 21). Ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitrarul în ceea ce privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea a constatat că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu, aceasta fiind singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind înfăptuirea justiției (Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, paragraful 48). Curtea a concluzionat că „nerespectarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a arestării preventive la judecătorul de drepturi și libertăți «cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive» este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat, așa încât sunt incidente normele procesual

penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea procurorului din exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestului preventiv și nulitatea absolută a actului făcut peste termen” (Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, paragraful 49).

50. Prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, mai sus citată, Curtea a constatat că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015 — când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată, aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, practică judiciară care a dat textului valențe neconstituționale —, în cazul termenului stabilit de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală nu se poate vorbi despre o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate, interpretare care să fie, în același timp, ulterioară publicării deciziei mai sus menționate. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, este inadmisibilă (Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, paragraful 19).

51. În același sens sunt și deciziile nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, și nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016.

52. Distinct de cele arătate mai sus, prin Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, menționată anterior, Curtea a reținut că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind

decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen (Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, paragraful 18).

53. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

54. În ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea dispun cu privire la un termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, în interiorul căruia judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. Criticile autorului sunt formulate din perspectiva raportării acestor prevederi la cele ale art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, susținându-se că, dacă termenul de 5 zile este nerespectat, atunci el nu poate coexista în mod echitabil cu termenul de 3 zile instituit de art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală și că nu există nicio sancțiune pentru nerespectarea termenului de 3 zile. Analizând aceste susțineri, Curtea constată că pun în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, care trebuie să aparțină instanțelor judecătorești. De asemenea, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (a se vedea Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011).

55. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Susana Roman și Spînu Dumitru, de Vasile Diumea, de Bogdan Alin Vintilă, de Mihai Moldovan și de Răzvan Dimoftache în Dosarul nr. 1.765/190/2016/a1.1 al Judecătoriei Bistrița — Secția penală, în Dosarul nr. 6.332/245/2016/a1.1 al Tribunalului Iași — Secția penală, în Dosarul nr. 2.735/99/2016/a1.1 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 1.599/289/2016/a1.1 al Tribunalului Mureș — Secția penală și în Dosarul nr. 333/36/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bistrița — Secția penală, Tribunalului Iași — Secția penală, Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalului Mureș — Secția penală și Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 168

din 16 martie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 345 alin. (2) și (3)
raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Marin în Dosarul nr. 18.178/3/2015/a2 al Tribunalului București — Secția I penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 527 D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției a depus note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Referitor la critica de neconstituționalitate ce are ca obiect dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, se arată că este firesc ca încheierea prevăzută la art. 345 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală să fie comunicată procurorului, întrucât el este autorul actului de sesizare și el este cel obligat să procedeze la îndreptarea anumitor neregularități în măsura în care sunt dispuse de instanța de judecată. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, se arată că aceasta este neîntemeiată, întrucât instanța fixează termen de judecată în ședință publică, iar actul procurorului prin care se remediază neregularitățile actului de sesizare sunt supuse discuției contradictorii a părților, astfel încât acestea cunosc, pe de o parte, modul în care procurorul a înțeles să remedieze aceste deficiențe, iar, pe de altă parte, opțiunea procurorului de a menține acuzarea sau de a solicita restituirea cauzei la parchet.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 3 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 18178/3/2015/a2, **Tribunalul București — Secția I penală**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Marin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații privind legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală într-un dosar referitor la stabilirea vinovăției autorului excepției pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă de omor calificat.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă principiul egalității armelor și, prin urmare, dreptul la un proces echitabil, prin faptul că doar procurorului i se comunică, de îndată, încheierea judecătorului de cameră preliminară pronunțată conform prevederilor art. 345 alin. (1) din același cod, nu și celorlalte părți. Se arată, totodată, că prevederile art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, prin faptul că niciuna dintre părți nu poate să verifice dacă procurorul a remediat, în mod corespunzător, neregularitățile rechizitoriului și nu poate să cunoască opțiunea procurorului de menținere a dispoziției de trimitere în judecată sau de restituire a cauzei, pentru a putea contesta această opțiune. Se susține că aceeași dispoziție legală contravine principiului egalității, întrucât, în cauzele în care sunt trimiși în judecată mai mulți inculpați prin același rechizitoriu, textul criticat nu este suficient de explicit în sensul de a-i da posibilitatea procurorului de a solicita doar pentru unii dintre coinculpați menținerea dispoziției de trimitere în judecată sau restituire a cauzei. Se arată, de asemenea, că dispozițiile art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, fiind contrare prevederilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere, în acest sens, la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 641 din 11 noiembrie 2014, nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 552 din 16 iulie 2015.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 641 din 11 noiembrie 2014.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, arătând că își menține punctele de

vedere exprimate în dosarele nr. 374 D/2014, nr. 291 D/2015, nr. 1.166 D/2015 și nr. 1.791 D/2015 și reținute în deciziile nr. 663 din 11 noiembrie 2014, nr. 472 din 16 iunie 2015 și nr. 35 din 9 februarie 2016.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, care, la data invocării excepției de neconstituționalitate, aveau următorul cuprins:

— Art. 345 alin. (2) și (3): „(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei”;

— Art. 347 alin. (1): „În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5).”.

14. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) și art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 75/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 29 aprilie 2016, având, în prezent, următorul cuprins:

— Art. 345 alin. (2) și (3): „(2) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, prin încheiere, care se comunică de îndată procurorului, părților și persoanei vătămate.

(3) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei”;

— Art. 347 alin. (1): „În termen de 3 zile de la comunicarea încheierilor prevăzute la art. 346 alin. (1)—(4²), procurorul, părțile și persoana vătămată pot face contestație. Contestația poate privi și modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor”.

15. Având în vedere cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală în forma în vigoare de la data sesizării instanței de contencios constituțional.

16. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind calitatea legii, art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, și Decizia nr. 35 din 9 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 5 aprilie 2016, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

18. Prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragraful 64, și Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, paragraful 24, Curtea a reținut că textele criticate reglementează cu privire la procedura în camera preliminară și la contestațiile ce pot fi formulate cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală și că acestea nu afectează drepturile procesuale ale procurorului, ale părților și ale subiecților procesuali principali.

19. Distinct de cele arătate prin deciziile anterior menționate, Curtea constată că trimiterea de către judecătorul de cameră preliminară a încheierii prin care constată neregularități ale actului de sesizare, prin care sancționează, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii sau prin care sunt excluse una sau mai multe probe administrate, doar parchetului care a emis rechizitoriul, conform art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală, nu și părților procesului penal, este justificată având în vedere calitatea parchetului de titular al dreptului de sesizare a instanței și, totodată, obligația acestuia de întocmire a actului de sesizare, respectiv a rechizitoriului, conform art. 327 lit. a) din Codul de procedură penală. Această lipsă de comunicare nu este, însă, de natură a afecta interesele procesuale ale părților procesului penal, întrucât ele au dreptul de a consulta dosarul cauzei, în condițiile legii, pe tot parcursul procesului penal, personal sau prin intermediul unui reprezentant legal, conform art. 81 alin. (1) lit. e), art. 83 lit. b), art. 85 alin. (1), art. 87 alin. (1) și art. 94 alin. (1) din Codul de procedură penală.

20. De asemenea, comunicarea, făcută de către procuror doar judecătorului de cameră preliminară, a menținerii dispoziției de trimitere în judecată sau a solicitării de restituire a cauzei, în urma remedierii neregularităților actului de sesizare, conform

art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, este justificată de același drept al părților de consultare a dosarului pe toată durata procesului penal, dar și de faptul că, indiferent de soluția comunicată de procuror judecătorului de cameră preliminară, conform textului criticat, procesul penal va continua conform unei proceduri pe parcursul căreia părțile beneficiază de toate garanțiile procesuale specifice respectării principiului egalității armelor și, prin urmare, dreptului la un proces echitabil. Astfel, dispunerea de către judecătorul de cameră preliminară a începerii judecății, conform art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală, are ca efect declanșarea procedurii prevăzute la art. 371 și următoarele din Codul de procedură penală, iar, restituirea cauzei la parchet, potrivit art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, are ca efect reluarea și, respectiv, continuarea acesteia, după cum soluția se întemeiază pe dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) sau b) din Codul de procedură penală sau pe prevederile art. 346 alin. (3) lit. c) din același cod.

21. Curtea reține, totodată, că părțile procesului penal, pe de o parte, și procurorul, respectiv judecătorul de cameră preliminară, pe de altă parte, se află în situații juridice diferite, date de rolul diferit pe care îl au în cadrul procesului penal, motiv pentru care principiul egalității armelor nu obligă la asigurarea unui regim juridic similar celor două categorii de participanți la procesul penal.

22. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că necomunicarea actelor prevăzute la art. 345 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală părților procesului penal nu este de natură a încălca principiul egalității armelor și, prin urmare, nici dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție.

23. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, acestea nu sunt aplicabile în cauză, întrucât au în vedere egalitatea de tratament juridic între cetățeni, și nu între cetățeni și autorități sau instituții ale statului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 35 din 2 aprilie

1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996).

24. În ce privește critica referitoare la lipsa de claritate a dispozițiilor art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat prin Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, și Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, că legea internă trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Așadar, previzibilitatea legii ține de calitatea acesteia, respectiv legea trebuie să fie suficient de precisă și clară pentru a putea fi aplicată. Totuși, instanța europeană a arătat că poate fi dificil să se redacteze legi de o precizie totală și că o anumită suplețe poate chiar să se dovedească a fi de dorit pentru a permite instanțelor naționale să facă să evolueze dreptul în funcție de ceea ce ele consideră măsuri necesare în interesul justiției, precum și în funcție de evoluția concepțiilor sociale (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59). Or, prin raportare la considerentele anterior expuse, Curtea reține că dispozițiile contestate îndeplinesc cerințele de claritate, precizie și previzibilitate, deoarece acestea au o redactare univocă, nefiind susceptibile de o interpretare abuzivă sau arbitrară. Dimpotrivă, prevederile art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează dreptul procurorului și al inculpatului de a formula contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală, drept ce trebuie exercitat într-un termen de decădere de 3 zile, care începe să curgă de la data comunicării încheierii prevăzută la art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 35 din 9 februarie 2016, paragraful 14).

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Marin în Dosarul nr. 18.178/3/2015/a2 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) raportat la art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare în condițiile legii, a funcției publice
de subprefect al județului Olt de către domnul Cotarcea Ionuț**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Olt de către domnul Cotarcea Ionuț.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 18 mai 2017.

Nr. 331.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare
în condițiile legii, a funcției publice de subprefect
al județului Olt de către domnul Ioniță Radu-George**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (21) și ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Ioniță Radu-George exercită, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Olt.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 18 mai 2017.

Nr. 332.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 239/2009 privind interdicția pescuitului în timpul nopții

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 3.822 din 27 aprilie 2017 al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, ținând cont de prevederile art. 8 lit. a) și d) și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 317/2009, cu modificările și completările ulterioare, luând în considerare prevederile:

— art. 7 lit. A. d) e) g) din Hotărârea Guvernului nr. 545/2010 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, cu modificările ulterioare;

— art. 9 alin (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 239/2009 privind interdicția pescuitului în timpul nopții, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 5 mai 2009, cu completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — (1) Se interzice pescuitul comercial și recreativ pe timpul nopții între orele 22,00—6,00 a oricăror specii de pești și alte viețuitoare acvatice vii pe Dunăre și brațele sale de la

Călărași km 366 până la gurile de vărsare ale Dunării, în Delta Dunării și pe lacurile de acumulare de pe râul Olt.

(2) Se interzice transportul pe timpul nopții între orele 22,00—6,00, cu ambarcațiunile folosite la pescuitul comercial, a oricăror specii de pești și alte viețuitoare acvatice pe Dunăre și brațele sale de la Călărași km 366 până la gurile de vărsare ale Dunării, în Delta Dunării și pe lacurile de acumulare de pe râul Olt.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 16 mai 2017.
Nr. 148.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

